

det ærede 2det Medlem for 7de Kreds (Rottbøll), som jo i det væsentlige sluttede sig til den ærede foregaaende Taler.

Jeg skal saa vende mig til det ærede 6te Medlem for 1ste Kreds (Brandes), som jo var den, der udtalte sig udførligst angaaende det her foreliggende Forslag. Jeg skal først berolige ham ganske med Hensyn til, hvad han sagde om, at man tillagde ham Partihensyn ved hans Laanepolitik i den Tid, da han var Finansminister. Jeg har aldrig tillagt ham saadanne Hensigter. Jeg har været overbevist om — og er det den Dag i Dag —, at hvad det ærede Medlem har gjort med Hensyn til at fremskaffe Statslaan, hvad han har naaet og ikke naaet og det Arbejde, han der har udførelt, selvfølgelig kun har haft een Hensigt, den at gøre det finansielt forstandigste og forsvarligste efter hans Opfattelse. Det nærer jeg ikke Skygge af Tvivl om. Naar jeg lidt skarpt imødegik Udtalelser fra Partifæller af det ærede Medlem i Folketinget, var Grunden ikke den, at man havde ment, at der kunde være nogen Betænkelighed ved at stifte dette midlertidige Laan, at man havde ment, at Formen derfor ikke var ganske heldig o. s. v. Nej, det var selvfølgelig, fordi man betegnede den lille og efter min Mening ret betydningsløse Ændring i Vilkaarene, der ligger i dette Forslag, som Bevis paa svigtende Tillid hos vore Kreditorer og paa strammede Fordringer fra deres Side. Jeg mener, at Udtalelser af denne Art baade ere uretfærdige og ogsaa kunne virke skadeligt og derfor ønskede jeg at tilbagevise dem saa kraftigt som muligt. Der ligger i Virkeligheden ikke noget i disse Vilkaar, som kan kaldes svigtende Tillid eller virkelig Stramning af Fordringerne.

Det ærede Medlem talte om den Ilksomhed, hvormed denne Sag fremmes. Man plejer nu ikke at forhandle Statslaanssager i Ugevis og mindst Laanesager, som i den Grad ere let overskuelige som denne, om hvilken der i Virkeligheden saa lidt kan være forskellige Meninger, hvad ogsaa Behandlingen baade i dette og i det andet Ting har vist. Der er mange og gode Grunde for, at den Art Forhandlinger søges begrænset til et meget kort Spand af Tid, og det har jeg ogsaa ønsket her. Hvorfor jeg konfererede med Landstingets Finansudvalg og ikke fandt det fornødent at optage en lignende Konference med Folketingets, det behøver jeg vel i Virkeligheden neppe at forklare det ærede Medlem, der er saa godt hjemme i Rigsdagsteknikken. Det var,

fordi Landstingets Finansudvalg var nedsat, medens Folketingets Finansudvalg ikke var det. Havde der været nedsat et Finansudvalg i Folketinget, vilde jeg selvfølgelig ogsaa have konfereret med det; det ligger i Sagens Natur. Det gør man altid i slige Sager, og det er en stor Behagelighed for en Minister at kunne gøre det, fordi man i en saadan fortrolig Konference ogsaa kan tale om Ting, som ikke egne sig for den offentlige Forhandling. At man fra vedkommende Finansgruppes Side ønskede den, som sagt, fra vort Synspunkt saa lidet betydende Ændring, at Vekslerne fik en Løbetid paa 6 Maaneder, finder jeg forklarligt efter de stramme Pengeforhold, man maatte regne med vilde indtræde i Efteraarets Løb, og de have jo ogsaa vist sig at være indtraadte. Man mente, at denne lille Lempelse kunde lette hele Transaktionen for Konsortiet, og vi, som erkendte, at Tilbudet i sig selv var favorabelt, vilde ikke paa nogen Maade modsætte os dette, som det forekom os, rimelige Ønske.

Nu spørger det ærede Medlem, om jeg anser dette Beløb for at være stort nok til at naa gennem indeværende Finansaar, Supplementsperioden iberegnet. Ja, det tror jeg, men naar det ærede Medlem samtidig spørger mig, om jeg tror, at det er stort nok til ogsaa at naa gennem det følgende Finansaar 1911—12, saa svarer jeg: Nej, det tør jeg ikke sige, og det har jeg heller ingen Steder sagt. Jeg har kun talt om indeværende Finansaar, Supplementsperioden iberegnet, som det ærede Medlem ogsaa formodede. Det ser ikke ud til, at dette Laan i Forbindelse med Fornylsen af Sommerlaanet vil være fuldt tilstrækkeligt til begge Finansaar. Det er muligt, at det er det, men hvis Forholdene ikke bedre sig ret væsentligt, vil det neppe være det. Men det er ogsaa det ærede Medlem bekendt, og han opererede hele Tiden med, at der tilsigtes Optagelse af et fast Laan, som antageligt maa være noget større end de to midlertidige Laan tilsammen. Det faste Laan, som det ærede Medlem ønskede optaget i Foraaret 1910, var, saa vidt jeg ved, paa 63 Millioner. Allerede den Gang mentes det altsaa at være nødvendigt at optage et større Laan end de to midlertidige Laan, det, der den Gang var stiftet, og det, der senere blev stiftet, tilsammen beløbe sig til, og jeg har den samme Mening. Dette Laan maa være større, hvor meget kan jeg ikke i Øjeblikket sige.